

Offentliggjort d. 12. september 2015

Personalegodebeskatning - arbejdsgivers betaling af godtgørelse, sagsomkostninger m.v., som en ansat journalist var idømt - SKM2015.598.SR[©]

*Af advokat (L) Bodil Christiansen og
advokat (H), cand. merc. (R) Tommy V. Christiansen*

www.v.dk

Skatterådet bekræftede ved et bindende svar ref. i SKM2015.598.SR, at godtgørelse, sagsomkostninger m.v., som en ansat TV-journalist var blevet tilpligtet at betale under en injuriersag, tilligemed omkostninger til journalistens egen advokat, kunne udredes af medievirksomheden som arbejdsgiver for journalisten, uden skattemæssige konsekvenser for journalisten.

Skatterådets afgørelse ref. i SKM2015.598.SR drejer sig de skattemæssige konsekvenser ved medievirksomheders betaling af bøder, erstatninger m.v., som ansatte journalister bliver pålagt efter medieansvarsloven.

Sagen rejser dermed spørgsmålet om afgrænsningen mellem **på den ene side** skattepligtige personalegoder, jf. ligningslovens § 16, og **på den anden side** arbejdsgiverens betaling af udgifter, som ganske vist påhviler den ansatte, men som er pådraget den ansatte som led i dennes varetagelse af opgaver i arbejdsgiverens tjeneste.

Et klassisk eksempel er fartbøder, som udstedes til en chauffør ved kørsel for arbejdsgiveren. Skattemyndighedernes har her gennem mange år haft den praksis, at en arbejdsgivers betaling af bøder for sine ansatte, som de har fået, mens de udfører deres arbejde, anses som løn og A-indkomst, som den erhvervsdrivende skal indeholde A-skat i, inden lønnen bliver udbetalt, jf. JUV C.C.2.2.2.17. Den ansatte har ikke selv fradragsret for udgiften, da udgiften på grund af sin pønale karakter anses at savne den naturlige og nødvendige forbindelse til indkomsterhvervelsen, dvs. lønindkomsten. For arbejdsgiveren anses betalingen som fradragsberettiget lønudgift.

Offentliggjort d. 12. september 2015

Et andet eksempel er selskabers betaling for bestyrelses- og direktionsansvarsforsikringer henholdsvis selskabers betalinger i henhold til friholdelseserklæring afgivet overfor bestyrelses- eller direktionsmedlemmer. Departementet tilkendegav i TfS 1987, 600 DEP, at **bestyrelses- og direktionsansvarsforsikringer** kan betales af selskabet uden skattemæssige konsekvenser for bestyrelse og direktion.

Derimod fremgår af SKM2011.359.SR, at selskabers **betaling af erstatninger**, der påhviler bestyrelsesmedlemmer, på baggrund af en **friholdelseserklæring** vil udløse beskatning af bestyrelsesmedlemmet.

I samme sag blev indledningsvist forespurgt til, om selskabet ville have fradragsret for de omhandlede betalinger. Skatteministeriet, hvis indstilling og begrundelse herfor blev tiltrådt af Skatterådet, meddelte her, at det efter ministeriets opfattelse måtte bero på en konkret vurdering for hvert enkelt tilfælde, om der forelå den fornødne driftsmæssige begrundelse for at friholde et bestyrelsesmedlem for erstatningsansvar og -betaling, som denne havde pådraget sig som led i udøvelsen af hvervet som bestyrelsesmedlem med den virkning, at selskabet fik fradrag for betalingen efter SL § 6, litra a.

I denne forbindelse fremkom ministeriet med den særlige bemærkning, at *"Som ovenfor anført, pådrages bestyrelsesansvar alene i særligt kvalificerede - grove - tilfælde. Hensynet til at kunne få kvalificerede bestyrelsesmedlemmer kan dermed allerede derfor ikke anses at udgøre en tilstrækkelig driftsmæssig begrundelse for afgivelse af erklæringen og den konsekvente betaling i henhold hertil."*

Man kan med en vis ret rejse spørgsmålet om, hvorvidt der her er anlagt en for streng praksis. Særligt er bestyrelsesansvaret et almindeligt culpaansvar, og altså ikke indskrænket til særligt grove tilfælde, og der blev med den nye selskabslov gennemført flere initiativer til at styrke gennemsigtigheden af bestyrelsens dispositioner, netop med henblik på at give skadelidte bedre muligheder for at forfølge et ansvar. Hertil kommer, at eksempelvis medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer ikke altid har de fornødne forudsætninger for at udgå at lave fejl, der ud fra en juridisk målestok kan betegnes som en grov fejl. Og måske særligt årtiets største skandalesag, Bunker-sagen, hvor bestyrel-

Offentliggjort d. 12. september 2015

sen bestod af garvede og rutinerede bestyrelsesmedlemmer, der givetvis gjorde deres bedste, peger i samme retning.

I den ovenomtalte sag, SKM2011.359.SR, blev fra ministeriets side samtidig tilkendegivet, at selskabets undladelse af at rejse et krav om erstatning for skade, som bestyrelsesmedlemmet måtte have forvoldt selskabet, ikke ville give grundlag for beskatning af bestyrelsesmedlemmet m.v.

Bøde, erstatning m.v. pålagt journalister

SKM2015.598.SR drejer sig om de skattemæssige konsekvenser ved medievirksomheders betaling af bøder, erstatninger m.v., som ansatte journalister pålægges efter straffeloven og medieansvarsloven.

Denne problemstilling blev sidste år forelagt for Skatterådet ved sagen ref. i **SKM2014.506.SR**. Her forespurgte en journalist i forbindelse med et påtænkt job (som ansat eller på freelance-basis) ved en medievirksomhed til de skattemæssige konsekvenser af en friholdelseserklæring i form af virksomhedens betaling af bøder, erstatninger, godtgørelser for tort og sagsomkostninger til forurettede, som journalisten måtte blive idømt. Ligeledes blev forespurgt til de skattemæssige konsekvenser ved virksomhedens betaling af journalistens omkostninger til egen advokat.

Skatterådet nåede her frem til, at medievirksomheders betaling af journalistens udgifter i form af henholdsvis en **bøde** idømt efter straffelovens § 267 (injurier) og § 264 d (krænkelse af privatlivets fred), **godtgørelse for tort** efter erstatningsansvarslovens § 26, **erstatning** for overtrædelse af straffelovens §§ 267 og 264 d, **pålagte sagsomkostninger** til forurettede samt **sagsomkostninger til egen advokat** ville udløse beskatning af journalisten.

Som begrundelse henviste Skatterådet til, at en journalist efter medieansvarsloven er personligt ansvarlig for artiklens indhold, og at straffelovens § 264 d og § 267 samt erstatningsansvarslovens § 26 alle forudsatte, at der var tale om grove tilfælde. Som det således ses, indgik således også i denne sag et synspunkt om overtrædelsens grovhed.

Offentliggjort d. 12. september 2015

SKM2015.598.SR

Med Skatterådets afgørelse ref. i SKM2015.598.SR blev spørgsmålet om medievirksomheders betaling af journalisters bøder m.v. på ny rejst for Skatterådet, men nu i en sag, hvor flere ansatte TV-journalister ved en landsretsdom var blevet idømt dagbøder, godtgørelse m.v., og hvor spørgsmålet om den pågældende medievirksomheds betaling af disse udgifter således var blevet aktuelt.

Det bindende svar drejede sig om en af disse TV-journalister, der efter udtalelser i et program om erhvervsdrivendes adfærd i forbrugerforhold ved landsretten var blevet dømt til at betale henholdsvis dagbøder og godtgørelse for overtrædelse af straffelovens § 267 om injurierende udtalelser, omkostningerne ved offentliggørelse af domskonklusionen, hvorefter givne udtalelser i TV-programmet var kendt ubeføjede, samt forurettedes sagsomkostninger.

Landsretten konkluderede i den pågældende sag bl.a., at de omtvistede udtalelser i den konkrete situation ikke var berettigede, da det faktuelle grundlag for udtalelserne ikke var som antaget af journalisten og de øvrige medarbejdere, og da det korrekte faktuelle grundlag kunne have været søgt bedre oplyst.

Ved anmodningen om det bindende svar forespurgte den pågældende journalist nu til, om medievirksomhedens betaling af godtgørelse for overtrædelse af straffelovens § 267 om injurierende udtalelser, omkostningerne ved offentliggørelse af domskonklusionen, forurettedes sagsomkostninger samt journalistens udgifter til egen advokat ville udløse beskatning af journalisten af de betalte beløb.

Journalisten oplyste til brug for sagens behandling bl.a., at journalisten ikke havde haft nogen intention om at overtræde straffelovens § 267, men at rollen som offentlighedens kontrol- og informationsorgan ("public watchdog") til tider indebar en journalistisk stil, der kunne medføre en risiko herfor. En vurdering af, om en konkret udtalelse var berettiget, beroede på et konkret skøn, og det kunne ikke altid med sikkerhed forudses, om man var indenfor eller uden for dette skøn.

Offentliggjort d. 12. september 2015

Journalisten oplyste videre, at medievirksomheden ikke havde fundet anledning til at sanktionere journalisten ansættelsesretligt i anledning af retssagen, men tværtimod havde bakket op om de berørte medarbejdere, herunder journalisten i denne sag, ved at betale de beløb, som journalisten var dømt til at betale samt journalistens omkostninger til egen advokat. Medievirksomheden havde på ingen måde anset journalistens ageren i sagen for at være en ”abnorm” handlemåde, forstået som en stærkt kritisabel overtrædelse af den ansættelsesretlige handlenorm, der generelt kræves af journalister.

Af en efterfølgende fremsendt erklæring udstedt af den pågældende medievirksomhed, et yderligere massemedie samt Danske Massemedier (som brancheorganisation for hovedparten af medieudgiverne i Danmark) fremgik bl.a., at:

”Tillægserklæring

I tillæg til de afgivne erklæringer skal M, [massemedie 2] A/S og Danske Medier på vegne af sine medlemmer hermed erklære/bekræfte følgende:

Det er vores opfattelse, at der i mediebranchen eksisterer en fast praksis i form af en branchekutyme for, at man som arbejdsgiver undlader at rejse et regreskrav over for en journalist efter arbejdsgiverens betaling af udgifter som omhandlet i den af [A] indleverede anmodning om bindende svar (erstatning, godtgørelse, tilkendte sagsomkostninger og egne advokatomkostninger), medmindre journalisten har handlet på en måde, der ville give afgang til regres efter erstatningsansvarslovens § 23.

I konsekvens af ovenstående branchekutyme kan [M] tillige bekræfte, at det er [M]'s vurdering, at [M]'s betaling af de konkrete udgifter i anmodningen om bindende svar ikke giver M en regresadgang; heller ikke vurderet efter erstatningsansvarslovens § 23...”

Herudover indeholdt anmodningen om det bindende svar en nærmere redegørelse for medieansvarsloven, hvorefter et ansvar placeres hos ophavsmanden, dvs. journalisten, og at medievirksomheden henholdsvis udgiveren har et hæftelsesansvar – men ikke et selvstændigt ansvar – for det bragte.

Skatterådets afgørelse

*Bodil Christiansen
Advokat (L)*

*Tommy V. Christiansen
Advokat (H), cand. merc. (R)*

*Tlf. 70 150 800
Mob. 40 100 800*

*tommy@v.dk
www.v.dk*

Offentliggjort d. 12. september 2015

Skatterådet nåede i denne sag frem til, at medievirksomhedens betaling af de omhandlede beløb ikke ville udløse beskatning af journalisten, når bortset fra den idømte bøde og udgifter til egen advokat vedrørende bøden.

Som begrundelse angav Skatterådet, at en medieudgivers afholdelse af udgifter til erstatningskrav og sagsomkostninger, som en journalist er dømt til at betale skadelidte, som følge af en strafbar æreskrænkelse, og som medieudgiveren efter almindelige formueretlige principper har regres for i forhold til journalisten, som udgangspunkt vil udløse skatteligt for journalisten, jf. ligningslovens § 16, jf. statsskatteloven § 4 stk. 1 og SKM2014.506.SR.

Vedrørende en regresadgang anførte Skatterådet dernæst med afsæt i motivudtalelser til medieansvarsloven, at udgiveren efter almindelige retsgrundsætninger havde regres mod den erstatningsansvarlige efter medieansvarsloven, dvs. journalisten.

Videre bemærkede Skatterådet, at i de tilfælde hvor medieudgiverens regresadgang imidlertid var afskåret eller ikke-eksisterende efter dansk rets almindelige regler og retsgrundsætninger, f.eks. fordi medieudgiveren havde accepteret den journalistiske form og vinkel mv. og havde en væsentlig egeninteresse i [programmet], ville det forhold at medieudgiveren afholder udgifter til erstatning og sagsomkostninger ikke medføre beskatning af journalisten. Dette gjaldt dog efter Skatterådets opfattelse ikke for bøder og advokatomkostninger i forbindelse med bødesagen, hvor journalisten efter ligningslovens § 16, jf. statsskattelovens § 4, stk. 1 og Den juridiske vejledning 2015-1, afsnit C.C.2.2.2.17 ville blive beskattet af det tilsvarende beløb.

For så vidt angik den konkrete sag henviste Skatterådet til erklæringen om branchekutymen samt til, at den i denne sag omhandlede medievirksomhed havde oplyst, at medievirksomheden i den konkrete sag ikke havde regresadgang.

På denne baggrund lagde Skatterådet til grund, at medievirksomheden som oplyst ikke havde regresadgang overfor journalisten i forhold til de udgifter til erstatning og godtgørelse samt sagsomkostninger, som medievirksomheden havde afholdt.

Offentliggjort d. 12. september 2015

Det er i den forbindelse Skatterådets opfattelse, at medievirksomheden ud fra en konkret vurdering måtte anses at have accepteret den journalistiske form og vinkel, som de pågældende TV-programmer generelt havde samt havde accepteret det konkrete TV-program, som udløste retssagen og efterfølgende erstatningskrav og tilhørende sagsomkostninger. Hertil kommer at medievirksomheden måtte anses at have en væsentlig egeninteresse i form øgede seertal, markedspositionering og generel omtale. Derudover havde medievirksomheden indirekte medvirket i den researchfase, som senere viste sig at være mangelfuld og æreskrænkende. Medievirksomheden havde som ansættende myndighed givet redaktionschefen beføjelse til at bistå i og godkende det journalistiske indhold, og medievirksomheden havde endvidere gennem redaktionschefen deltaget i og godkendt det indhold, der efterfølgende viste sig at være æreskrænkende.

Med den bemærkning, at den eksisterende branchekutyme på medieområdet, som angivet i tillægserklæringen, efter Skatterådets opfattelse kunne lægges til grund i den foreliggende anmodning, konkluderede Skatterådet herefter, at eftersom medievirksomheden efter det oplyste ikke havde regresadgang overfor journalisten i forhold til godtgørelsen for overtrædelse af straffelovens § 267 om injurierende udtalelser, omkostningerne ved offentliggørelse af domskonklusionen, hvorefter givne udtalelser i TV-programmet var kendt ubeføjede samt forurettedes sagsomkostninger, ville medievirksomhedens betaling af disse udgifter ikke udløse beskatning af journalisten.

Det samme gjaldt efter Skatterådets opfattelse for medievirksomhedens betaling af journalistens udgifter til egen advokat, i det omfang disse advokatomkostninger ikke vedrørte bødesagen.

Skatterådet synes med denne afgørelse at have balanceret på en knivsæg. Det er ikke helt nemt at få øje på den stringente linie mellem afgørelserne ref. i hhv. SKM2011.359.SR om bestyrelsesmedlemmers erstatningsansvar samt SKM2014.506.SR og SKM2015.598.SR om journalisters ansvar m.v.

Det forekommer i samme forbindelse usædvanligt, at en branchekutyme om håndtering af regresspørgsmål i forhold til betaling af udgifter, der påhviler ansatte, tillægges betydning for personalegodebeskatningen.

— o —